

učitelj, ki svojo službo po keršansko opravlja, bolj tega naučiti, kakor iz sv. pisma, kje drugod more zajemati čiste vode, kakor iz pravega vira?

Če učitelj svojo učenost zajema iz sv. pisma, ne bo se motil. Sv. pismo je božja beseda, in v njem se najde večno življenje; božje razodenje se v njemu bere. Kolika tolažba za učenika, ker pozna bukve, na katere se sme zanašati, katerim se more v vseh rečeh verjeti; kajti mnogo je bukev, katere govore od odgoje pa tudi trosijo malovredne nauke, kateri učiteljem in učencem glave begajo.

Še eno gre tukaj premisliti. Učenik mora vedno svariti, priganjati, žugati in grajati. Če pri tem navede povesti iz sv. pisma in se posluži besed sv. pisma, mora to veliko bolj veljavno biti, kakor, ako bi razkladal svojo modrost, ali besede drugih pisateljev, v katerih se dostikrat ne vè, ali so po kerščansko mislili, ali ne. To se pa ne razumè tako, kakor da bi učenik vsaki čas in povsod besede sv. pisma imel na jeziku; to pametni odgoji na ravnost nasprotuje, — ampak ko pride prilika za to, naj jih tako napeljuje, da sami spoznajo, koliko je njih ravnanje in obnašanje drugačno od življenja pravičnih v stari in novi zavezi, in potem naj jim pa navaja besede sv. pisma, katere od tega tako in tako govore. Takošno ravnanje bo zanesljivo gospod Bog blagoslovil.

Sv. pismo se pa razdeljuje v zgodovinski in podučni del. Ko bi kdo vse nauke, kateri so v teh knjigah zapisane, nabrali hotel, bi dobil zopet cele knjige. Hočemo tukaj navajati le nekoliko poglobitvinih točiek, katere, ko bi se spolnovale, bi pripomogle, da se mladost izreja po keršansko; iz teh pa se morejo druge izpeljavati. *)

(Prih. dalje.)

Šolsko blagó.

Pogovor v šoli. Učitelj: »Otroci! zapisali bote imena vseh pridelkov, ki jih ljudje jeseni domú spravljajo; preden pa to storite, nastej ti, Jaka, naj pred sadje, ki je bilo naj pozneje zrelo!« . . .

Učence Jaka šteje: »orehi, kostanj, jabelka« . . .

Učitelj: »Kako pa se sadje naj bolje shranuje, kdo vè?«

*) Ravno sedaj so prišle na svetlo, in so pri bukvovezu Ničmanu na prodaj mične molitvene bukvice z imenom „Marija naša pomočnica“, v katerih je vpleteno mnogo naj lepših izrekov iz svetega pisma. Priporočamo jih torej posebno tudi učiteljem.

Učenec Mihec: »Pri nas smo lepa nabrana jabelka djali pod streho na strop, — pa nam jih je pol sognjilo.«

Učitelj: »Poslušajte, vam bom povedal, kako se jabelka naj bolje in dolgo hranijo! Jabelka se morajo odbrati, dobre iz med drugih. Boljše naj se položé v hramu na pletenice, pa tako, da se ne dotikajo eno drugega. Potem naj se dobro zapró vrata in okna, in v hramu naj se zapali ogenj z vinskimi tertami tako, da se naredí veliko dima, in da se ves hram dobro zakadí. To naj se dela kakik 4 ali 5 dni zaporedoma, dokler niso jabelka od dima nekoliko osušene. Take naj se položé v kako skrinjo ali v zaboj, kjer je polno rezanice iz režene slame, pa tudi tako, da se ne dotikajo, in skrinja ali zaboj naj se zaprè. Tako ostanejo jabelka celo leto popolnoma zdrave, in se tudi lahko po svetu pošiljajo. Se vé, da se to stori le z nekoliko jabelki, kakoršnih hoče kdo dalje pripraviti.«

Opazka k g. Istinovičemu odgovoru.

Ljubi gospod!

V svojem odgovoru ste posamesne stavke tergali in jemali iz celote „Tovarsèvih“ spisov, ter ste z nekako zvijačno logiko vpiraje se na posamesne izreke Svetoslavu podtikovali misli, ki jih ni nikdar terdil, in grajali reči, ki jih ni nikoli zagovarjal. Kar pa ste navedli resničnih prigodkov, pa ž njimi ravno to terdite, kar je izrekel „Tovarsè“, ki je djal: „Ljudstvo je takošno, kakoršna je šola; kajti šola je učenik in učenci = šola je (cum discrimine) sercalo svojega časa“. Drugo najdete pa razjasnjeno v Helfertovi knjigi: „Geschichte der österreichischen Volksschule“ na str. 11. in 33., in pa tudi v „Tovarsu“, največ v III. tečaju, v listih 9 — 13.

„Tovarsè“.

Novice.

Iz beljaške dekanije, 26. okt. F. V. — Včeraj, to je 25. t. m., je bil v Beljaku učiteljski zbor, pri katerem je bilo razun pervosednika, č. g. častnega korarja in dekana 7 duhovnikov in 17 učiteljev nazočih. Ob 1/2 9^h je bila v mestni cerkvi velika sv. maša, pri koji so tudi učitelji peli in godli. Po božji službi so v za shod odločeni izbi č. g. dekan, Jan. Ravpelj, v vvodnem govoru govorili o poterpežljivosti in zvestobi v učiteljskem stanu. Ako bodem celi ovi govor dobiti mogel, tako ga bodem — in tudi še kaj več o razgovorih pozneje priobčil častitim „Tovarsèvim“ čitateljem.*) Za vvodnim

*) Prosimo, Vam bomo hvaležni!